

Volek však stále doufal, že uvidí svého pána, a znovu se zeptal: „Pověz mi, holubičko bílá, opravdu nikdo nepřichází ke chlévu?“ „Obávám se, že ne,“ odpověděla holubice. „Vidím jen větrem zlámané olivovníky. U nich se k sobě choulí ptáčky, aby se alespoň trochu uchránili před zimou a bílými vločkami, které se sypou z nebe.“ „Let k nim a pověz jim, ať se schovají zde,“ řekl volek, „nebo je sníh zcela pokryje.“ Když pak ptáčkům v teplém chlévě pookřála křídélka, začali poletovat z jednoho trámu na druhý. Volek poslouchal jejich cvrlikání a byl velmi šťastný.

Avšak jeho pán ho stále nechával čekat. Znovu se tedy staříčkový volek zeptal: „Pověz mi, holubičko bílá, opravdu nikdo nepřichází ke chlévu?“ „Obávám se, že ne,“ odpověděla holubice. „Vidím, jak tam teď chumelí a ovečky se pod olivovníky snaží setřepat sníh.“ „Leť za nimi a pověz jim, že je v chlévě stále ještě trocha místa,“ řekl staříčkový volek. „Bude nám tu sice trochu těsno, ale v takto chladné noci by nikdo neměl zůstat venku.“

Než se ovečky usadily v teplém přístřeší, padla na chlév, olivovníky a okolní kopce Betléma tma. Volek měl však stále ještě jiskřičku naděje, že se objeví jeho pán, a tak se ještě jednou zeptal: „Pověz mi, holubičko bílá, nevidíš v temnotě záblesky světla lampy mého pána, který se sem blíží?“

„Ano, ano, vidím blížící se světlo,“
odpověděla nadšeně holubice,
„ale je vysoko na nebi a zanechává
za sebou zářivou stopu.“

„To je určitě můj pán, který schází
dolů z kopce a drží v ruce velkou
pochodeň. Holubičko bílá, prosím,
leť k němu a pověz mu, že na něj
čekám,“ zaradoval se starý volek.